

Uvod

Dečji lekar lep je ali i težak poziv. Lepota i osećaj zadovoljstva, kada se spasi jedan dečji život, kada se nasmeje uplakana majka, kada se uspravi i nasmeje čitava porodica, ne meri se sa bilo kojim trijumfom drugih profesija. Kada se u ovom poslu ne uspe, a prirodno ume da bude nemilosrdna i nepobediva, težina proživljavanja se ne može uporediti sa neuspehom na bilo kom drugom polju ljudske delatnosti.

Srećan sam što mi u ovom poslu zadovoljstva nadmašuju tugu i daju snagu da ovaj posao radim sa voljom i željom da svakom svojom delatnošću pomognem deci.

Radim ovaj posao otvorenih očiju, bez sujete, koja mnoge lepote lekarske delatnosti može da zatamni, spreman da saslušam svako iskustvo i proverim svako novo mišljenje, bez predrasude da je samo današnje medicinsko znanje ispravno.

Uočio sam da se u poplavi modernog medicinskog znanja, novih medicinskih produkata i agresivno rastuće moderne medicinske tehnologije, zaboravlja i zapostavlja zdravstvena kultura i zdravstveno vaspitanje, da se svesno ili ne suviše oslanjamo na modernu medicinu, postajući ponekad i njene žrtve.

Područje produkcije lekova u ovom veku je eksplozivno napredovalo, unapređujući medicinsku praksu u punom smislu, istovremeno opterećujući lekare potrebama kontinuiranog proširenja znanja, a bolesnike izlažući rizicima koje uvek sobom nosi upotreba lekova.